

bað standa hia
[stein þingsta]ði
[e . . .
með] ald li[fir].

»(Han) sagde, at Stenen skal staa ved Tingstedet altid, saalænge Menneskeslægten lever.»
 Brate slutligen tänker sig inskriftens slut på följande sätt:

baþ × stata × hn ai[× stin × o þiksta]þi × uip . . . [miþ] alt li[fir]

»Han bjöd stånda ständigt sten på tingsstället, . . . medan människor leva.»

328. Lundby, Markims sn.

Pl. 17.

Litteratur: B 11, L 495, D 2:139. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 111; O. Celsius, SR 2, s. 66; E. Brate, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Peringskiöld o. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 11); Dybeck a. a.; Brate foto 1907 (ATA).

Runstenen omtalas första gången i *Ransakningarna*: »Vthi Lundby giärdet står en Runasteen medh dess Bookstäfver rijtadt.» Peringskiöld: »Lundby». Enligt Dybeck fanns runstenen »i ett dike i Lundby norra gärde, ej långt från en bäck mellan två små insjöar». Ännu vid Brates första besök 1904 låg den »tvärt över ett dike i gårdet norr om Lundby». Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Lindholm» (»I gårdet NO om Lundby»). År 1906 flyttades stenen och restes på en vacker bergbacke med gravhögar 125 m. NÖ om Lundby gård, 90 m. Ö om landsvägen till Husby.

Ljusgrå, finkornig granit. Höjd 2,43 m., bredd 0,63 m. Ristningens höjd 1,76 m., bredd (tvärs över korsmitten) 0,50 m. Framsidan av stenen, där ristningen befinner sig, är synnerligen jämn och slät. Ristningen är synnerligen väl bevarad, alla runor äro säkra. Linjerna äro fina, smala, djupt huggna.

Inskrift:

kurip · uk · kuþluk · þar · litu · risa · stin · þina iftir unif · faþur · sin · uk · iftir · onsur · bunta · sin ·

rapisi
 70 75

Gyrið ok Guðlaug þar letu reisa stein þenna æftir Onæf, faður sinn, ok æftir Ansur, bonda sinn. Rað þessi!

»Gyrid och Guðlög de läto resa denna sten efter Onäm, sin fader, och efter Ansur, sin man. Tyd dessa!»

Till läsningen: Intet sk vid inskriftens början och slut, icke heller efter 32 **a**, 37 **æ** eller framför 38 **u**. Icke stungna äro 1, 8, 13 **k**, 2 **u**, 22, 27, 33, 40, 52 **i**. Nedre delen av hst i 56 **æ** är skadad. Likaså är hst förstörd mellan bst i 57 **o**. — Peringskiöld: Runorna 38—40 **uni** saknas. 58 **i**.

I de båda slingknutarna upptill och nedtill nå runornas stavar icke fram till ramlinjerna. Runorna stå sålunda här fritt inom ramen. Inskriftens **r**-runor ha en karakteristisk form, med en mycket svag böjning på bst. Mest utpräglad är detta i 3 **r**, som har formen **∏**. Även **þ**-runan har ett karakteristiskt utseende. Ornamentiken, korsets form, ristningstekniken och

runornas utseende överensstämma helt med Risbyle-stenarna, U 160 och 161. Det kan inte vara något tvivel om att Ulv i Bårresta har ristat även Lundby-stenen.

38—41 **unif** (ack.) avser säkerligen samma mansnamn som **onems** (gen.) U 112 och **unim** (ack.) U 336, d. v. s. *Onæmr.* 41 **f** kan vara en felristning för **m**, men det kan även bero på en assimilation i uttalet framför det följande ordets uddljudande *f*. I grannsocknen Orkesta har Ulv i Bårresta rest en runsten efter sin farbroder Onäm (U 336); »de bodde båda i Bårresta». Namnet Onäm är mycket sällsynt; se ovan U 112 (s. 162). Det kan icke betvivlas, att Onäm i inskrifterna U 328 och 336 avser samme man. Gyrid och Gudlög, som låtit resa Lundby-stenen, ha sålunda varit döttrar till Onäm i Bårresta. Gyrid var gift med Ulv i Skålhamra, över vilken de ståtliga minnesvårdarna vid Risbyle (U 160 och 161) och Bällsta (U 225 och 226) äro resta. — Om namnet *Gyridr* se U 77. Om namnet *Ansur*, *Assurr* se U 276.

Senare delen av inskriften innehåller en oklarhet: »och efter Ansur, sin man». Det måste avse endast den ena av de båda systarna, säkerligen Gudlög. Meningen är sålunda: »och Gudlög efter Ansur, sin man». Namnet Gudlög har tydligen varit relativt vanligt, även i östra Uppland, under vikingatiden. Det är därför knappast någon anledning att tro, att Lundby-stenens Gudlög är densamma som omtalas i inskriften på den av Fot signerade runstenen i Östra Ryds kyrka, U 167: »Assur lät resa stenen efter Gunne, sin frände (**mak · sin**). Han var Gudlögs broder.» Det skulle innebära, att U 167 vore äldre än U 328, vilket icke är sannolikt.

Inskriften slutar, egendomligt nog, med uppmaningen *Rað þessi* »Tyd dessa!» Jfr U 11 och U 29 och där anförda inskrifter.

Fig. 40. U 328. Lundby, Markims sn. Efter B 11.

329. Snottsta, Markims sn.

Pl. 18, 19.

Litteratur: B 12, L 498, D 2: 140. J. Peringskiöld, F 1 5:1 n:r 48, Monumenta 3, bl. 113; O. Celsius, SR 2, s. 54; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 110, 116 f.; E. Brate, Skansens runstenar (i: Meddelanden från Nordiska Museet 1897), s. 8, Sverges runinskrifter (1922), s. 115, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Peringskiöld, teckning (F 1 5:1), träsnitt (F 1 5:1, Monumenta 3 och B 12); Dybeck a. a.; Brate foto 1908 (ATA); Wessén foto 1910.

Runstenen står rest, sannolikt ungefär på ursprunglig plats, i åkern 300 m. VSV om Snottsta mellangård, 5 m. N om byvägen, som i västlig riktning går till Vreta, 20 m. SÖ om U 330.

Ingen av runinskrifterna vid Snottsta var känd av Bureus, och i *Ransakningarna* omtalas endast runhällen (U 331), icke de båda resta stenarna (U 329 och 330). Dessa äro första gången avtecknade av Peringskiöld. U 329 fanns enligt hans uppgift »i Snottesta gärde inni Rågåkeren widh Landzwägen». Dybeck: »Runstenen ligger i vestra gärdet, icke långt från byvägen». Brate: »Runstenen står rest 8 steg norr om den nuvarande utfartsvägen väster om Snottstad, vid västra sidan av ett sankt ställe och har sannolikt fordom betecknat västra ändan av en bro över detta sankta ställe, vid vars östra ända den andra runstenen [U 330] befunnit sig. Runstenen restes 1907.» — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Lindholm».